

Прачытаў — перадай суседу!

СЕРАБРАНКА

МЯСЦОВАЯ ГАЗЕТА НЕ ЗАЛЕЖНА ГАГРАМАДСТВА

№ 2 (6)
ЛЮТЫ
2008

Чаму дэпутаты
Галасавалі за
адмену льготаў?
(старонка 4)

Што такое кампанія
“За Свабодныя
выбары”? (старонка 5)

“У нас у
Серабранцы”
— нарыс Уладзімера
Арлова (старонка 6)

Матэрыялы на гэтыя іншыя тэмы чытаіце на старонках лютайскага нумару “ВС”

ЖЫЛЛЕ

ПАДВАЛЬЧЫК ГАЛОЎНАГА РЭДАКТАРА

Мы рады зноў сустрэцца з Вамі, шаноўны чытач, і прэзентаваць Вам наш чарговы, ужо лютайскі нумар. Так, лютайскі, нягледзячы на тое, што ў вокны ўжо барабаніць краплямі талага лёду вясна. Няхай жа вясна расцвіце не толькі ў нашых дварах, лецішчах, лясах і паях, але і ў нашых сэрцах. Няхай адчuvанне вясны і свабоды заўсёды застаецца разам з намі. Але не будзем забягаць наперад, бо гэта ўжо тэма наступнага нумару :).

Праблема жылля хвалюе ўсіх. У лютайскім нумары мы прапануем Вам пазнаміца з гісторыяй вырашэння жыллёвай праблемы аднаго з жыхароў Серабранкі, якую ён нам ласкова распавёў.

Магчыма, вас зацікавіць матэрыял пра будаўніцтва хмарачоса на праспекце Ракасоўскага калія кіно “Салют”. Праблема ўшчыльненай забудовы, з-за якой масквічы часам б’юцца з АМАПам, становіцца рэальнасцю і ў беларускай сталіцы.

На восень 2008 года прызначаны выбары у Палату прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу. Менавіта гэта акалічнасць з’явілася нагодай для з’яўлення рубрыкі “Дэпутацкі корпус”. Пакуль наших дэпутатаў надта хваліць не выпадае. Магчыма, Вы, шаноўны чытач, ведаецце больш пра дзейнасць наших абраннікаў на карысць простага люду. Лістуйце. Мы заўсёды рады прапанаваць Вам для выказвання свайго меркавання

старонкі
“ВС”.

Мы радыя пазнаміць Вас з высокамастацкім літаратурным замалёўкамі пра Серабранку вядомага пісьменніка Уладзімера Арлова. Спадар Уладзімер ласкова даў згоду на перадрук ягоных твораў, прысвечаных нашаму месцу, у нашай газете, за што мы яму шчыра ўдзячны.

Дасылайце нам лісты па электроннай пошце, тэлефануіце (кантакты на апошнія старонцы). Мы будзем вельмі ўдзячны за тэмы, ідэі, цікавую інфармацыю, якая датычыць Серабранкі і Ленінскага раёна. Напісанне ўласных матэрыялаў вітаецца. Давайце рабіц газету разам!

Гісторыя
вырашэння
жыллёвага пытання
галоўнага бухгалтара
сп. Сяргея, які
пражывае на вул.
Якубава
(старонка 2)

ЖЫЛЛЁ

Гісторыя арэнды і набыцця кватэры

Спадар Сяргей, 37-гадовага ўзросту, эканаміст па адукцыі, які працуе галоўным бухгалтарам, пагадзіўся распавесці Вашаму карэспандэнту сваю гісторыю вырашэння жыллёвага пытання.

Цяпер Сяргей жыве на апошнім паверсе панельнага пяціпавярховіка і пакрысе сплачвае крэдyt.

Я перабраўся ў Менск у 1994 годзе. Першую кватэру, 1-пакаёўку, знайшоў даволі хутка ў Чыжоўцы, за 40 даляраў у месяц. Тады мой заробак быў 100 даляраў. Жыў там каля 2-х гадоў. Спадары ў канцы 1996-га пачалі падвышыць арэнду плату да 50, потым 60 даляраў. Я не быў схільны плаціць такія гроши. На той час я ажаніўся. Мы з жонкай знайшлі кватэру на Паўднёвым Захадзе за 75 даляраў без мэблі. Мы аб'ядналі свае фінансавыя рэсурсы, я ўзяў пазыку, і мы набылі кватэру на вул. Варанянскага ў навюткім цагляным, так званым элітным, доме. На той час квадратны метр жыллёвай плошчы ў Менску ў сярэднім каштаваў каля 200 даляраў, а ў тым доме ажно 450! За двухпакаёўку у 1998-м годзе мы аддалі 26 тысяч даляраў. Сума

здавалася фантастычнай.

Мы ўлезні ў той дом першымі, бо, абцяжараныя даўгамі, не хацелі плаціць яшчэ за арэнду жылля. Першыя ночы былі экстремальнымі, бо не было вады, ацяпленне не працавала. Пасля разводу з жонкай я доўгі шукаў кватэру і нарэшце знайшоў у Серабранцы на вул. Пляханава. Тады я плаціў за аднапакаёўку 50 даляраў на месяц. Гэта было ў 2001 годзе. Праз год пачаў плаціць па 60 даляраў. Плата не падвышалася да 2005 года. Гаспа-

дыня была задаволена, што я плаціў за кватэру рэгუлярна і тримаў жытло ў належным стане. Потым я набыў кватэру на Якубава, а гаспадыня хутка знайшла кватаранта за 100 даляраў.

Дакладней кажучы, набыццем кватэры мы займаліся з братам. Мы пачалі шукаць кватэру. Разлічвалі на 25–28 тысяч даляраў. Як раз у 2005-м пачаўся імклівы рост коштаў. Пакуль я сабраў паперы на крэдyt у “Прыёрбанку” (21 тысячу даляраў), пазычыў у сваякоў, даклаў

Паводле ўрэзанага стандарту, прымальны ўзровень дабрабыту забяспечваецца тады, калі кошт 1 кв. метра жылля роўны сярэднямесячнаму заробку. Такім чынам, каб не лічыцца беднымі, нам трэба зарабляць па 1900 даляраў штомесяц альбо будаваць жытло коштам канца 1990-х гадоў.

Цяпер у Серабранцы рэдка калі знойдзеш кватэру танный за 60 тыс. даляраў

свае, гэта кватэра каштавала 35 тысяч даляраў. То бок за паўгода яна падаражэла на 5 тысяч. Мы з братам тады яшчэ перажывалі: як нам не пашэнціла, як дорага набылі. Але цяпер гэтая двухпакаёўка каштует пад 90 тысяч. А штомесячная арэндная плата за аднапакаёўку ў Менску зараз складае 200–250 даляраў.

Вось тут крыюцца прычыны спажывецкага буму. Большасць людзей разумеюць, што набыць кватэру яны не могуць, таму спускаюць гроши на розную лухту. Людзі

ЖЫЛЛЁ

купляюць б/у аўтамабілі, пральныя машины, мабільнікі... Большасць насельніцтва марнуюць грошы, бо не маюць магчымасці ўкладаць іх у нерухомасць. Людзі купляюць тое, што могуць сабе дазволіць, але на самрэч працуецца на каналізацыю. Ствараеца ілюзія дабрабыту. Калі ўлічыць інтэгральны рост коштаў, улучна з нерухомасцю, людзі збяднелі.

Калі я браў крэдыт на жытло, плата за яго складала 13%. Даляравы крэдыт даволі выгадны, бо даляр падае. У Еўропе тым часам плата за аналагічны крэдыт складае 6%, у Японіі – меней за 1%. Справа ў тым, што ў развітых краінах дастаткова крэдытных рэсурсаў, а

ў нас адчуваеца іх дэфіцыт. Нашы банкі купляюць рэсурсы за мяжой (напрыклад, за 5%) і ўжо потым па большай цане прадаюць нам. Магчыма, прычына дарагоўлі рэсурсаў у неразвітасці эканомікі, адсутнасці

канкурэнцыі. Калі б замежным банкам дазволілі прыйсці на нашы фінансавыя рынкі, яны б далі крэдыты пад 6–7% і ў беларускія ніхто не пайшоў бы.

Запісаў Артур Лагодны

Меркаванне абывацеля

Зямля ў Беларусі не прадаецца. Яна па Канстытуцыі з'яўляеца здабыткам усяго народа. За Менскай кальцавай зямлі столькі, што не ахапіць вокам. Чаму б чыноўнікам за сымбалічны кошт не даваць у доўгатэрміновую аренду кавалкі зямлі ў непасрэднай блізкасці ад горада тым менчукам, хто мае патрэбу ў паляпшэнні жыллёвых умоў? Вядома, што сучасныя тэхналогіі дазволяюць за 10–20 тысяч доляраў пабудаваць домік і наладзіць аўтаномныя сістэмы забеспячэння выгодамі.
Адказ на гэтае пытанне дапаможа асэнсаваць, наколькі нашая дзяржава сацыяльна арыентаваная і народная.

Калі “Салюта” пачалі будаваць 21-павярховік

3 бор подпісаў жыхароў суседняга дома № 156 і звароты ў дзяржаўныя структуры супраць ушчыльненай забудовы не далі плёну. Аднак у гісторыі сталіцы ёсць прыклады, калі простыя грамадзяне адстойвалі свае інтарэсы.

Пра планы пабудовы ў сталічным мікрараёне «Серабранка» побач з кінатэатрам «Салют» 21-павярховага дома стала вядома больш за год таму. Жыхары суседняга дома № 156 амаль адразу пачалі збіраць подпісы супраць. Іх не задавальняла тое, што новы будынак, на іх думку, падстане занадта блізка ад іх дома, а таксама тое, што ў ім будзе размешчаны рэстаран. «І без гэтага п’яных хапае пад вокнамі, а тут яшчэ рэстаран з’явіцца», – абураліся мясцовыя.

Тым не менш, будоўля пачала ся. З сярэдзіны лютага на пляцоўцы, адведзенай пад новы дом, завіхаеца цяжкая тэхніка, будаўнікі спілавалі некалькі дрэваў, цяпер капаеца катлаван. Як сведчыць пашпарт аб’екту, пабудова

шматпавярховага шматкватэрнага жылога дома з убудаваным гандлёвым аб’ектам павінна скончыцца ў ліпені 2008 г. На ўсё адведзена 20 месяцаў, а праца павінна была пачацца ў снежні 2006 г. Замовіла пабудову ЗТАА «Кравіра», а генеральным падрадчыкам выступіла СРУП «Бабруйск ДСК». Каштue новы дом, паводле каштарысу, 12 961 038,3 тыс. руб. (каля 6 млн доляраў ЗША).

Як сведчыць вопыт, у выпадках, калі ў справе замешаныя вялікія грошы, простым грамадзяням вельмі складана адстаяць свае

інтарэсы. Нават тады, калі на іх баку знаходзіцца закон. Аднак у гісторыі сучаснага Мінску былі такія выпадкі. Так, летам мінулага года жыхары мікрараёна «Усход-2» выступілі супраць будаўніцтва хуткаснай шматпалоснай аўтадарогі праз Севастопальскі парк. Згодна з планам уладаў горада, шасціпалосная магістраль павінна была працягнуцца ад перасячэння вуліц Філімонава і Кедышкі праз Севастопальскі парк па вуліцы Оleshава да Даўгінаўскага тракту або па вуліцы Каліноўскага.

Працяг на старонцы 7

Чаму дэпутаты галасавалі за адмену льготаў? Таму што іх ніхто не ведае

Праважная большасць
апытаных жыхароў
Серабранкі не памятае
дэпутатаў, якіх абіралі ў
вышэйшы заканадаўчы орган
краіны – Палату Прадстаўнікоў
Нацыянальнага сходу
Рэспублікі Беларусь

Ці памятаеце Вы свайго дэпутата? Ці ведаеце, што ён галасаваў за адмену льготаў? Як Вы думаеце, чаму? Такімі, здаецца, не складанымі пытаннямі мы азадачылі жыхароў Серабранкі.

Спадарыня Алена, 58 год:

– Я не ведаю, хто ў нас дэпутат. Мазуркевіч, кажыце? І яна за адмену льгот галасавала?

Я не ведаю, чаму так. Мабыць, таму, што яна толькі пра сябе і думае, а як народ жыве – ёй усё роўна. Што можна зрабіць? Трэба, каб разумнейшыя людзі паўставалі, што мы можам зрабіць...

Спадар Ян, 50 год:

– Я памятаю, што наша дэпутатка – Мазуркевіч. Думаю, тое, што яна галасавала за адмену льгот, народ адпаведна ацэніць. Яна ствараецца для сябе, а не для выбарцаў. Чалавек прапрываецца да ўлады, а потым на народ забываецца.

Спадарыня Людміла, кухар, 32 гады:

– Не ведала, не ведаю і не хачу ведаць. Я наогул на выбары не хаджу.

Сп. Яўген, кіроўца аўтобуса, 30 гадоў:

– Не памятаю. Да і што гэты

дэпутат зрабіў, каб яго ведаць? Прыняў закон аб скасаванні льготаў. Прагаласаваў за тое, каб яму пенсію паднялі да 2 мільёнаў. За гэта яго памятаць?

Алена, 60 год:

– У нас дэпутатка Мазуркевіч. Хаця наўрад ці яе выбіралі людзі. Хутчэй за ўсё прызначылі. Но, наколькі памятаю, большасць выбаршчыкаў збралася галасаваць за Дабравольскую і вельмі абуралася, калі яго за дзень да галасавання знялі з дыстанцыі. Ён быў бы ўжо сапраўдны дэпутат, народны.

Спадарыня Лідзя, выкладчыца, на пенсіі:

– Здаецца, па нашай акрузе ішла нейкая жанчына. Не ўяўляю, што яна зрабіла, каб нам жылося лепей.

Міхайл і Ларыса, муж і жонка (пенсіянеры):

– Таго, за каго мы хацелі галасаваць, знялі з дыстанцыі, астатніх

мы не ведаем і не хочам ведаць.

Спадарыня Вольга, выхавацелька дзіцячага садка, 37 год:

– Не ведаю. Дый наогул, што яны робяць, гэтыя дэпутаты? Вось зараз у нас скасавалі адпачынак, забралі 12 дзён. А вы ўяўляеце, як працеваць выхавацелям, калі няма нянечкі і, не дай Бог, захварэла напарніца? Працуеш у гэтым тлуме па 12 гадзін. Раней хоць адпачынак павялічаны быў. Большаясь садкоў неўкамплектаваная. Пойдзе дэпутат працеваць у садок замест мяне за 350 тысяч? Хіба дэпутаты з прафсаюзамі і презідэнтам з народам?

Спадарыня Наталля, выхавацелька дзіцячага садка, 39 год:

– Надакучыла збіраць гроши з бацькоў то на жалюзі для садка, то на шпалеры... А тут яшчэ адпачынак урэзалі. Можа, з Венесуэлы ці з Кітая прывезуць да нас выхавацельніц? Няхай прымуць такі закон. Бо ў нас працеваць у такіх умовах ніякіх стымулаў не засталося.

Уладзімір, настаўнік, 61 год:

– Не ведаю. Здаецца, нейкая жанчына. А больш я нічога не скажу, працу ў школе і хачу яшчэ папрацеваць. Пенсія самі ведаеце якая.

Парламент – толькі шыльда

“Об административном ресурсе в нашем парламенте можно говорить условно. Разве что вывеска. Вот он, целый председатель палаты представителей Национального собрания, высшее государственное лицо. А кто в подчинении? Клерки. Ни заводов, ни солдат, ни пароходов”, – признаётся журналисту спартовой газеты Канаплёй

**Сп. Аляксандар, супрацоўнік НДІ,
62 гады:**

— Мазуркевіч. Але я яе ніколі не бачыў. Не памятаю, каб яна ладзіла нейкія сустрэчы з выбаршчыкамі. Ранейшага дэпутата Навасяду памятаю добра. Ён спрабаваў высветліць, куды падзеліся гроши, што сплачвалі жыхары Серабранкі цягам 30 год на капрэмонт. А цяпер ні Навасяду, ні грошай.

**Сп. Уладзімір, індывідуальны
прадпрымальнік, 40 год:**

— Не ведаю. Мяне зараз больш цікавіць, як падрыхтаваць сына да ўступных экзаменаў у ВНУ. Трэба шукаць рэпетытараў. У школе больш націскаюць не на веды, а на ідеалогію, БРСМ, наведванне спартовых мерапрыемстваў, збор грошей на рамонт класаў, школы.

Спадарыня, 67 год:

— Ведаю — Мазуркевіч. Я была на сустрэчы з ёй. Цяпер хачу звярнуцца да Ярмошынай і сказаць, што нам такія дэпутаты не патрэбныя. На сустрэчы яна сказала літаральна наступнае: “Я нічога не магу зрабіць. Мой сын, напрыклад, нармальна ўладкаваны. Вы ведаецце, што сітуацыя ў краіне складаная. А вы атрымліваеце пенсію, хоць невялікую, але рэгулярна”.

Аптывала Алена Бурак

Сярод адказаў часта гучалі “не памятаю”, “мне гэта не цікава” ці падобныя. Дзіўна, але амаль ніхто з аптытаных — а такіх было каля 20 чалавек, і мы, натуральна, не прэтэндуем на рэпрэзентатыўнасць — не ўзгадаў добрым словам дэпутата парламента па нашай акрузе. Памяталі ж яго прозвішча адзінкі. Чаму так атрымліваеца?

Магчыма, так адбываеца таму, што дэпутаты не адчуваюць сваёй адказнасці перад людзьмі, якімі быццам бы абіраюцца. Адсутнічаюць механізмы кантролю дзейнасці дэпутата з боку выбарцаў і ўплыву на яго, — каментуе вынікі аптытання жыхар Серабранкі, сябра Партыі БНФ спадар Сяргей Мудрачэнка.

Даволі шчыры пра сутнасць беларускага парламента выказаўся былы спікер Палаты прадстаўнікоў, а цяпер дэпутат парламента Уладзімір Канаплёт у студзенскім інтэрв'ю газете “Прэсбол”. Ён называў беларускі парламент усяго шыльдай.

Генадзь і Галіна

На тэрыторыі Серабранкі на парламенцкіх выбарах 2004 года аказалася 2 выбарчыя акругі. Дэпутатамі Палаты прадстаўнікоў тады сталі Галіна Мазуркевіч і Генадзь Давыдзька.

Ад Свіслацкай выбарчай акругі № 96 дэпутатам Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу стала Галіна Аляксееўна, 1954 г. н., выкладчык філасофіі, менеджэр-еканаміст. Яна пазіцыянувала сябе як беспартыяная, але актыўна прасоўвалася ўладамі.

Ад Купалаўскай выбарчай акругі № 97 дэпутатам стаў Генадзь Браніслававіч, 1955 г. н., акцёр тэатра і кіно, рэжысёр драмы, генеральны дырэктар Нацыянальнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы, якога падтрымлівала Міністэрства культуры.

Мы пасправляем падрыхтаваць гутарку з адным з наших дэпутатаў у наступны нумар газеты і распытаць яго пра тое, што ён зрабіў, каб вырашыць праблемы і надзённыя пытанні, якія хвалююць яго выбаршчыкаў. А пакуль вы можаце самі распытаць абранных вамі дэпутатаў Палаты прадстаўнікоў, як яны адстойвалі вашыя інтарэсы на вышэйшым узроўні.

Галіна Мазуркевіч радая з вами паразмаўляць па телефонах 2-97-35-34, 2-22-61-72 (г. Мінск), альбо паперапісвацца праз электронную пошту mazurkevich@house.gov.by

Генадзь Давыдзька мае контактны тэлефон: 297-35-32, мэйл: davydko@house.gov.by

Даведацца, калі нашы дэпутаты змогуць пагутарыць з вамі на прыёме, можна па тэлефоне 2-22-69-25 адмысловага аддзела Палаты прадстаўнікоў.

ВЫБАРЫ-2008

За Свабодныя Выбары, каб гроши не на вецер

Як Вы, шаноўны чытач, мабыць, здагадаліся, рубрика “Дэпутацкі корпус” з’явілася ў газеце невыпадкова. Справа ў тым, што старшыня ЦВК Лідзія Ярмошына агучыла дату бліжэйшых парламенцкіх выбараў. Яны адбудуцца 28 верасня 2008 года. У сувязі з гэтым Рух “За Свабоду” Аляксандра Мілінкевіча ініцыяваў кампанію “За Свабодныя выбары”, мэта якой — максімальная дамагчыся празрыстасці, дэмакратычнасці і вольнасці маючых адбыцца выбараў, абапіраючыся на дзейнае заканадаўства і патрабуючы выканання духу Закона, які, як лічаць эксперты, не такі ўжо і кепскі.

Як падлічыла Еўрапейская Радыё, абронне аднаго дэпутата Палаты прадстаўнікоў абыдзеца краіне ў 106 тысяч даляраў. Агулам на парламенцкія выбары, па словах Ярмошынай, будзе выдаткована 25 мільярдаў рублёў, амаль столькі, колькі патрачана на презідэнцкую кампанію 2006 года, калі Лукашэнка заняў пост презідэнта трэці раз запар. Вельмі важна, каб гроши не былі выкінутыя на вецер, і мы займелі сапраўдных Дэпутатаў, якія маюць адказнасць перад выбаршчыкамі і клопат пра сваіх грамадзян. На гэта, мы мяркуем, і нацэлена кампанія “За Свабодныя выбары”, і раім Вам, шаноўны чытач, па магчымасці падтрымліваць гэтую ініцыятыву.

ПРОЗА

Вядомы беларускі пісьменнік і гісторык Уладзімер Арлоў некалькі гадоў жыў у Серабранцы, на праспекце Ракасоўскага. Ён скончыў гістарычны факультэт БДУ. Працаўаў настаўнікам, журналістам, рэдактарам выдавецтва «Мастацкая літаратура». Выдаў больш за трыццаць кніг прозы, эсэістыкі і паэзіі. Сярод іх

“Таямніцы полацкай гісторыі”, “Адкуль наш род”, “Ордэн Белай Мышы”, “Час чумы”, “Каханак яе вялікасці”, “Адкусі галаву вароне”, “Фаўна сноў”, “Краіна Беларусь”, “Паром праз Ля-Манш”, Сланы Ганібала”, дзе змешчаны нарысы пра Серабранку. Адзін з іх прапануем Вашай увазе на старонках “ВС” з ласкавай згоды аўтара.

У нас у Серабранцы*

Пераехаўшы ў Менск, я жыў спачатку ў падвале бяз адрасу. Вядома, я мог напісаць на канверце назуву вуліцы й паставіць нумар дому, але пошту ў падвал усё адно не насыці, і ў гэтым сэнсе жылося зацішна. Хто завітаў да мяне на гасціны, можа засведчыць, што падвал быў з усімі выгодамі й нават бяз вокнаў. Праўда, адтуль трэба было раз-праз выходзіць на працу, дзе міліцыя й склала трыв пратаколы за пражыванье без пропіскі. Пасыля гэтага ў Саюзе пісьменнікаў запытаўся ў мяне, дзе я жыву. Я шчыра признаўся: у падвале.

Адказныя таварыши пранікліся шкадобаю і праз год далі мне кватэрну. Так я й апынуўся ў нас у Серабранцы, і цяпер за пражыванье на маёй плошчы без пропіскі маю законнае права скласці пратакол на хамяка Хамейні й на котку Басю (у афіцыйным дакумэнце будзе фігураваць

поўнае імя: Басота). Апрача асобаў сумніцельных і непрапісаных, у нашым доме ў розны час жылі й жывуць людзі прапісаныя, вядомыя ды заслужаныя.

Па-першы, у нашай кватэры атаябаваўся калісці пісьменнік Вячаслаў Рагойша, а да яго заходзіў Уладзімер Караткевіч, які, кажуць, браў тут чарку й сипяваў песні ня горай, чым ён гэта робіць у забароненым некалі фільме паводле ягона-га раману «Хрыстос прызямліўся ў Гародні».

Цяпер у нас у доме жыве крытык і перакладчык Галіна (ашчаджаючы яе спакой, абыдземся бяз прозвішча). Жыве таксама паэта Валянціна, якая зредзьчас падпісваеца псеўданімам Віта Гнаная. Атрымліваеца сапраўдная літаратурная віктарына, да якой можна дадаць пытаньне: які вядомы беларускі археолаг стаўся героем мастацкага твору ў сувязі з tym, што ў яго ў археалагічнай разьведцы ўтапіліся штаны? Гэты археолаг, купіўшы новыя штаны, таксама на законных падставах пражывае ў нашым доме.

Тут жывуць Алесь, Аліна, ажно два Данчыкі і Дануся. А калі дадаць яшчэ й небяспечнага ў нядайнім мінулым нацыяналіста, а сёньня народнага дэпутата Пятра Садоўскага, дык нехта абавязкова скажа: гняздо.

Паблізу нашага дому ёсьць канал, на якім вядуцца качкі. Раней па канале плаваў лебедзь, але ня вытрымаў «перестройкі» і адляцеў кудысьці ў эміграцыю. А вось яшчэ адзін знаны нацыяналіст, прафэсар Уладзімер Конан «перестройку» вытрымаў і па-ранейшаму глядзіць на съвет зь верхатуры суседняга шматпавярховіка. Часам прафэсар можа ўбачыць, як раніцой па беразе каналу бегае парлямэнтар Пётр Садоўскі.

Мінакі з захапленнем назіраюць, як бягун распранаеца ѹ дае нырца. Як кажа адзін з выбаршчыкаў, на тое ён і народны дэпутат.

Прыбег, значыцца, аднойчы спадар Садоўскі раніцай на канал і — у воду. А на беразе сядзіць рыбак з вудаю. А мой не рыбак, і ніякая ѹ яго ў руках ня вуда, а партатыўны перадатчык (як кажуць вэтэрны беларускіх выдавецтваў, «маеца рацыю»). Сядзіць гэты вудаль і глыбакадумна так кажа:

— Ну што, Пятро, дабегаўся?

Дэпутат зьдзіўіся, але плыве як нічога ніякага.

А вудаль удакладняе:

— Вылазь, Пятро. Пераварот.

Дэпутат зірнуў на дом, а адтуль жонка бяжыць.

Тут ён і зразумеў, што гэта ня жарцікі. Ды якія там жарцікі, калі пісьменнік Барыс Сачанка гэты пераварот прадказваў ад самай зімы ўжо разоў з дзесяццю.

Народ вудзіў рыбу, а народны дэпутат апрануўся ѹ паехаў хутчэй у парлямэнт. А тым часам нехта з парлямэнтараў шукаў, куды б зашыща, нехта, рыхтуючыся да адсідкі, культурна складаў у партфэль камплект бялізны з зубной шчоткай, а нехта ехаў ужо ѹ цятніку ў Санкт-Пецярбург, каб пачынаць усё спачатку.

Карацей, 19 жніўня.

Гэта парлямэнтары.

У паспалітых людзей таксама ўзынклі свае праблемы.

Да мяне, скажам, падыходзіць на двары старшыня дамкаму — цікі такі пэнсіянэр і аматар паддаць, што разъмаркоўваў нам талёны на харч. Гляджу, быццам падмянілі старшыню: вока гарыць, не раўнуючы, як у якога варашылаўскага стралка.

— Ну, как там, Владимир Алексеевич, ваш Народны фронт?

Нарысы пра Серабранку надрукаваныя таксама ў гэтай кнізе Уладзімера Арлова

Я яму:

— А адкуль, прабачце, вы ведаеце, як мяне завуць?

— Э-э, милок, я, к твоему сведению, чалавек непростой. Я когда-то комсомольский штаб Минска возглавлял.

Мяне неяк міжволі ад суроўай прозы пацягнула на паэзію: Цьверда трymаўся юнак на дапросе. Тоячы слова і думкі свае... «Ня выдам нікога, апрача аднаго пісьменьніка, — прысягнуў я сам сабе страшэнна прысягай. — Яму ўсё адно нічога ня будзе». І пайшоў слухаць далей радыё «Свабода». З допытам, як вядома, атрымалася адтэрміноўка. І тут я, слабы чалавек, узяў грэх на душу. Пазваніў дні праз тры да былога начальніка камсамольскага штабу ў дзіверы.

— Ляксейч, хачу як суседа папярэдзіць. Народны фронт прыняў рашэнне: усіх старшыняў дамкамаў — арыштаваць.

Сыпярша, бо быў, як зазывчай, п'яны, ён даў веры.

— Владимир Алексеевич, спасибо.

Добра, што цяпер талёны выдаюць у домакіраўніцтве.

Яшчэ дні праз тры ў мяне быў дзень нараджэння. Якраз тады, як Малафеева (ня трэнера, а таго, што спрабаваў муштраваць усіх нас) съязгнулі на сесіі з трывуны, а ягоны папярэднік, пэнсіянэр усесаузнага значэння Ахрэм Сакалоў падруляваў на службовай «Волзе» да ЦК і ўбачыў труну, вакол — плакальшчыцаў, а на труне машастовую стужку са сціплым надпісам: «Ум, честь и совесть».

Таго вечара сябры падаравалі мне кавалак граніту, адбіты ад будынкі ЦК КПБ, той, што стаяла на супраць гарадзкой прыбіральні, на якую ка-савурыліся, круцячы насамі, бюсты таварышаў Маркса й Леніна. Такім чынам хоць частку былой парцейнай маёмысці пашэнціла прыватызаць і мне.

Так нашая Серабранка апынулася ў сувэрэннай Рэспубліцы Беларусь.

Працяг будзе

P. S. Актыўісты раёна ў бліжэйшы час плануюць арганізацію сустрэчу з Уладзімерам Арловым. Мяркуюцца, што яна адбўдзеца ў СШ, альбо ў беларускіх гарадах. Калі ў Вас, шаноучы чытач, ёсць жаданне сустрэцца з вядомым пісьменнікам, сачыце за інфармацыяй альбо лісту ў рэдакцыю. Тады мы Вам паведамім пра імпрэзу.

Калі «Салюта» пачалі будаваць...

Пачатак на стар. 3

Згодна з генпланам, парк адносіцца да ландшафтна-рэкрэацыйнай зоны і водахойной зоны Сляпянскай воднай сістэмы, дзе размяшчаюцца восем свідравін водазabora «Зеляноўка». Раней жыхары раёна ўжо адстаялі свае інтэрэсы, і прокуратура Беларусі адміністрація рашэнне аб будаўніцтве

элітных дамоў у парку. Дарога, што планавалася, прайшла б у непасрэднай блізкасці ад гэтых устаноў і пагорышла б экалагічнае становішча. Улічваючы негатыўнае стаўленне мясцовых жыхароў, улады перагледзелі транспартную схему і прынялі рашэнне будаваць дарогу ад Лагойскага тракту да Навінкі.

СП, фота аўтара

Усё лепшае міністрам, альбо Як пабудаваць катэдж у Драздах за 75 000 \$

У студзені Міністр унутраных спраў Навумаў правёў прэс-канферэнцыю па выніках 2007 года. Ён падзяліўся з журналістамі сваім досведам вырашэння жыллёвага пытання.

Журналісты, акрамя іншага, задалі пытанне адносна будаўніцтва катэджа ў прэстыжным пасёлку Дразды, непадалёк ад рэзідэнцыі кірауніка дзяржавы. Па словах міністра, для будаўніцтва катэджа

ў памянёным прэстыжным раёне ён узяў крэдыт 75 тысяч даляраў на 10 гадоў. Навумаў не мае сумневу, што разлічыцца за крэдыт: заробак за месяц у яго складае 2 тысячи даляраў плюс прэміі.

АФІЦЫНА

Мілінкевіч готовы прыездаць у Серабранку

Кандыдат на прэзідэнцкіх выбарах 2006 года ад аўяднаных дэмакратычных сіл Беларусі, лідэр Руху «За Свабоду» Аляксандр Мілінкевіч не збіраецца сыходзіць з вялікай палітыкі. Зараз ён праводзіць шэраг сустрэч з грамадзянамі краіны ў розных кутках Беларусі. Мілінкевіч наведаў Рэчыцу, Гомель, Віцебск, Наваполацк, Гарадок, Брэст, Кобрын, а таксама правёў сустрэчы ў Мінску.

Як нам паведаміў Аляксандр Мілінкевіч, ён з задавальненнем сустрэнецца з жыхарамі Серабранкі для шчырай размовы пра сённяшнія эканамічныя і сацыяльныя проблемы краіны і яе палітычныя перспектывы. Патрэбна толькі жаданне і згода жыхароў мікрараёна. Алгарытм падрыхтоўкі прыкладна такі: некалькі актыўістаў падаюць заяўку на сустрэчу з вядомым грамадскім дзеячам у Ленінскі

райвыканкам, а таксама паралельна збіраеца некалькі дзесяткаў ці саценіц подпісаў жыхароў за сустрэчу.

Калі вы не супраць сустрэцца з Мілінкевічам, шаноўны чытач, пішыце на рэдакцыйны мэйл альбо тэлефону ў газету (кантакты на апошнія старонцы). Мы перададзім вашы лісты ў офіс вядомага палітыка. Можаце таксама дасылаць свае лісты з прапановамі непасрэдна на мэйл info@milinkovich.org.

IN MEMORIAM

Светлай памяці Ірыны Казулінай

Уноч на 23 лютага на руках дачок Вольгі і Юлі адышла з жыцця Ірина Казуліна.

Дачка Юлія трymае партрэт памерлай маці на Каstryчніцкай плошчы Мінска 25 лютага

кі ён не мог".

Улады адмовілі Казуліну ў кароткатэрміновым водпуску, каб паахаваць сваю жонку. У адказ палітычны вязень абвясціў пра пачатак сухой галадоўкі, заявіўшы, што праз некалькі дзён Ірыну і яго паахаваюць разам.

На наступны дзень, 25 лютага, на Каstryчніцкую плошчу выйшли сотні людзей з партрэтамі Ірыны, свечкамі, патрабуючы вызвалення Аляксандра Казуліна. Улады адступілі. У ноч з панядзелка на аўторак Казуліна прывёз у Мінск сам начальнік калоніі.

У наступныя два дні адбывалася развітанне з Ірынай Казулінай, цела якой прывезлі ў Чырвоны касцёл Мінска. Тысячы людзей прыйшли аддаць апошнюю даніну павагі гэтай цудоўнай жанчыне, жонцы, маці... выказаць слова спачування і падтрымкі родным і сябрам

Смерць – заўсёды трагедыя, боль для бліzkіх, сяброў... Самага бліzkага чалавека, яе мужа Аляксандра Казуліна, не было побач з ёю. За ўздел у прэзідэнцкіх выбарах і непрымрыме стаўленне да цяперашняга кіраўніка дзяржавы ён асуджаны на 5 з паловай год турмы і адбывае пакаранне ў віцебскай калоніі “Віцьба-3”.

Выступаючы 15 лютага, ППРБ адбінаваць Аляксандра Казуліна ў тым, што яго дочки ўгаворвалі яго “выратаваць маму, але яму гэтая мама даўно ўжо не патрэбна”.

Казулін мог скарыстаць сітуацыю, выйсці з турмы і з невылечна хворай жонкай з’ехаць у Нямеччыну. Паахаваць на чужыне жонку Ірыну і застанца там. Ён адмовіўся... І, як піша палітглядальнік Валер Карбалевіч, “гэта робіць яму гонар як палітыку і як чалавеку. Набыць свабоду коштам пакутаў сваёй жон-

Ірыны, паціснуць руку яе мужу. Гэта прытым, што афіцыйныя СМИ ні слова не сказалі пра тое, што адбылося. Людзі з розных куткоў Мінска і Беларусі шлі бясконцай чарадой, неслі кветкі і вянкі.

У 12 гадзін 27 лютага ксёндз Уладзіслаў Завальнюк правёў развітальную імшу па памерлай. Напрыканцы ён узгадаў слова, сказаныя над магілай Св. Алены, імя якой і яе брата носіць касцёл: “Я не памерла, я адыходжу, каб жыць”. Паводле айца Уладзіслава, мноства кветак – гэта кветкавая дарога Ірыны да Бога. Яна застанецца ў памяці родных, у памяці тысяч людзей.

Ірина Іванаўна была жанчынай надзвычайнай сілы духу. 10 гадоў таму ёй зрабілі цяжкую аперацыю. Хвароба на пэўны час адступіла. Будучы цяжка хворай, Ірина Казуліна разам з галоўным спецыялістам па раку грудзей, урачом Леанідам Путырскім заснавалі дабрачынную грамадскую арганізацыю “У промнях надзеі”, якая дапамагала сотням жанчын, хворых на рак малочнай залозы. Да апошняга ўздыху яна падтрымлівала свайго мужа, сваіх дачок, сяброў, наогул людзей.

Паахавалі Ірыну Казуліну ў вёсцы Тарасава, у трох кіламетрах ад МКАД. Улады не знайшли ёй месца на гарадскіх могілках.

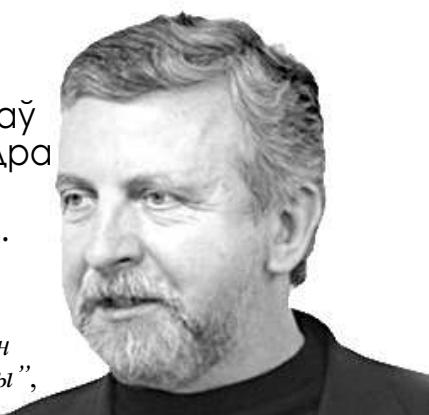
Дэмакратычныя актыўісты Серабранкі смуткуюць па Ірыне Казулінай і спачуваюць яе мужу спадару Аляксандру і яе дочкам Вользе і Юліі.

Алена Бурак

Свабоду Казуліну!

Лідэр Руху “За Свабоду” Аляксандр Мілінкевіч патрабаваў вызвалення палітыка, калі Аляксандра Казуліна пасля смерці жонкі працягвалі ўтрымліваць за кратамі.

“Несправядлівае і незаконнае ўтрыманне Аляксандра Казуліна за кратамі – гэта выклік прынцыпам маралі і гуманнасці. Аляксандр Казулін павінен быць апраўданы і безагаворкова вызвалены”, – заяўіў Аляксандр Мілінкевіч.

Мясцоўшча недзяржайнае грамадска-палітычнае выданне
“Вольная Сербранка”
Выдаецца на беларускай мове сучасным праваснікам з
вынікам матэрыялаў, пазначаных “**”. Пазначаныя
такім чынам матэрыялы захоўваюць права пісаць аўтара.

Выдаецца заснавальнік – супольнасць демакратычных
актыўістаў Ленінскага раёна г. Мінска.
Друкуюцца пры падтрымцы ЦВІ г. Мінска.
За змест матэрыялаў адказваюць аўтары па меры
матчысцасці.

Галоўны рэдактар – Артур Лагодны.

Пры выкарыстанні матэрыяляў і фотадокументаў
“ВС” спасылка абавязковая!
Капіяванне газеты і распаўсюджудзенне ў сродках масавай інфармаціі
застыняе.

Рэдакцыйны інтэрнэт-адрес: serabranka.tut.by
Рэдакцыйны телефон: (+37529) 9625143

**РАСПАЎСЮДЖВАЕЦЦА
БЯСПЛАТНА**

Наклад 299 экз. (дадатковы 1). Замова № 19.
Подпісаны ў друку 1.00.5.03.2008 г.